

grupper, som jeg tidligere udtrykte, og Det Radikale Venstre støtter det varmt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg må sige, jeg er meget, meget enig i den sidste del af fru Elisabeth Arnolds indlæg, nemlig at forbrugerne er meget bevidste om deres valg. Forbrugerne tager stilling til, hvad de vil købe. Man kan finde økologiske varer mange, mange steder i stadig stigende omfang, man kan knap nok finde burhønsæg, osv.

Derfor undrer det mig såre, at fru Elisabeth Arnold i starten af sit indlæg stiller det spørgsmål til bl.a. Fremskridtspartiet, om vi er villige til at fortælle landmændene, at der er ting, som vi i Danmark ikke skal producere, hvis man har denne frihandel. Jamen det skal vi jo ikke afgøre. Det er ikke op til politikerne at afgøre det spørgsmål. Det er netop forbrugerens valg.

Hvis vi sørger for, at de forskellige varegrupper fra de forskellige lande forefindes på markedet, er det forbrugeren, der skal afgøre, hvilke producenter der overlever. Og hvis det er sådan, at forbrugeren ønsker at købe dansk, fordi det er dansk, og betale lidt mere for det – det gør man allerede nu i et vist omfang med nogle varegrupper – så er det op til forbrugeren.

Hvis man f.eks. ønsker at have et dansk mærke på tøjet og gerne vil give 100 kr. ekstra for trøjen, så er det forbrugerens valg at gøre det i stedet for at købe fra et sted, hvor det er produceret med billigere arbejdskraft og trøjen derfor er billigere.

Sådan er der så meget, og derfor skal vi ikke gå ud og fortælle landmændene, at der er bestemte ting, der ikke skal produceres. Det er forbrugerne, der i kraft af deres valg skal afgøre, hvilke varer på markedet der overlever. Det er den rigtige vej.

Hvis der så er varegrupper, der ikke kan produceres i Danmark på grund af, at vi åbner for en større frihandel, er jeg også indstillet på det. Det kan være, der er andre af de partier, som fru Elisabeth Arnold rettede sit spørgsmål til, som ikke svarer på det, men jeg vil godt sige, at jeg også er parat til at tage det med.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Thulesen Dahl har sådan set ret i, at vi ikke skal fortælle landbruget, at der er varer, de ikke skal producere. Problemet er, at landbruget meget gerne vil blive ved med at producere de

varer, og så skal skatteydernes penge bruges til at gøre varerne så billige, at den danske forbruger stadig køber varerne.

Spørgsmålet er, om hr. Thulesen Dahl vil sige til det danske landbrug: I får ikke længere nogen støtte til at producere disse varer. I får slet ikke nogen støtte. I må producere dem til den pris, I kan producere dem til, og så vil det vise sig, at forbrugerne ikke vil købe dem. Det er det, der er sagen. Det er en almindelig prisme-kanisme, som Fremskridtspartiet i øvrigt går så varmt ind for – den totale liberalisering.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, fru Elisabeth Arnold forenkler hele problemstillingen. Selvfølgelig går det da ud på, at vi på et eller andet tidspunkt får fjernet alle statsubsidier, også til landbrugsproduktion. Men det, hele Uruguayrunden har drejet sig om nu, da vi fik landbruget med ind, var jo at få en aftale på verdensplan om at få sænket statsubsidierne.

Det er klart, at dansk landbrug ikke kan overleve, så længe den aftale ikke går ud på at fjerne dem totalt. Det er så enkelt.

Men hvis vi kan komme derhen på verdensplan, at vi kan sige: Jamen nu har vi et system, hvor der ikke gives statsubsidier nogen steder i produktionen af landbrugsvarer, så må dansk landbrug da også indstille sig på det. Og så er vi netop dér, som hr. Kristian Thulesen Dahl siger, hvor det er forbrugerne, der må afgøre, hvad de vil købe. Så er det de dygtigste, der får lov til at producere.

Men problemet har jo været, kan jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at man i dette århundrede faktisk har betragtet landbruget og fødevarerproduktionen som strategisk produktion. Det har været vigtigt af hensyn til landenes selvforsyning.

Derfor byggede man med De Seks i sin tid i EF-regi en landbrugspolitik op, der havde til formål at sikre selvforsyningen. Vi har så altid, fordi vi har en natur, der har gjort os i stand til det, produceret væsentlig mere, end vi selv kunne spise, og derfor har vi været et eksportrende land.

Det, vi skal hen til, er selvfølgelig, at vi får fjernet de forskellige støtteforanstaltninger og når et punkt, hvor det er uden skatteyderpenge på verdensplan, det skal afgøres, hvem der skal producere landbrugsvarerne. Men vi er nødt til at gøre det samlet, og derfor har vi lavet WTO.